

сѣкашъ, че пѣятъ тамъ долу въ подземие-то . . .

Тръпки ни побиха. Снехме шапки, колѣничахме и почнахме да се молимъ. Помислихме, че нашитѣ другари сж вече умрѣли.

Тѣхнитѣ души лѣтятъ къмъ небето и пѣятъ, проговори нѣкой си, и сълзи закапаха изъ очитѣ на всинца ни . . .

Въ туй врѣме единъ старъ вжглекопачъ вдигна глава и каза:

— Дѣца! Не е тѣй . . . Това е сжщинска пѣсень на нашитѣ другари. Вземайте по скоро мотики, чирясла, лопати, па хайде бърже и живо на работа!

О, знайте ли, при тия думи сѣкашъ стана нѣкое чудо! Всички изстриха сълзитѣ си, надеждата даде крилѣ за работа на тия хора. Всички, що бѣха тукъ, сграбиха оржди